

HOE IK EEN VROUW MET VIER TON VERSPEELDE

DOOR MARGARET STRICKLAND

LE zijn menschen die beweren dat men het best doet verklaringen van dit soort maar voor zich te houden, d. w. z. dat men wijs doet geen zaken op te rake len, die een slecht licht op ons karakter werpen. Het is evenwel mijn overtuiging, dat ik schandelijk belast ben, die mij noopt de redenen te vertellen, waarom ik mijn vriendschap met de Kelway's heb verbroken.

Mijn vader en kolonel Kelway waren van hun jeugd af vrienden geweest en beiden hadden, dit weet ik, eenmaal de hoop gekoesterd dat de beide families door teederder banden zouden zijn verbonden. Zeker, Mamie en Trixie, Kelway waren een paar bekoorlijke meisjes, maar veel te wispelturig en lichtzinnig voor mijn smaak. Ik houd niet van meisjes die er jongensmanieren op na houden en kwajongensstreken uithalen. Zulk soort dingen kunnen mij niet behagen. Nochtans, Strathcourt was een heerlijke buitenplaats en zooals mijn moeder terecht zei: „het was nuttig de menschen daar te vriend te houden.”

Laat ik allereerst zeggen, dat ik voor mijn moeder een groote vereering koester; ze is een degelijke schotsche vrouw met een verstandig oordeel. Mijn arme vader, dat herinner ik mij nog wel, nam haar dikwijls in het ootje over haar zuinigheid, maar de goeie man was zoo hopeloos verkwistend met alles, dat we spoedig aan het bedelen hadden kunnen gaan, als zijn vrouw niet zoo verstandig was geweest hem een beetje in toom te houden. Gelukkig erfde ik deze zwakheid van hem niet over, maar had het karakter mijner moeder en menigmaal zei deze reeds in mijn jeugd: „Jij zult nog eens een rijk man worden, Cuthbert!”

Mijn vader had altijd gehoopt, dat ik eenmaal in militairen dienst zou gaan, maar ook hier won het verstand het. Soldaatje spelen had mij nooit bekoord.

De jonge dames Kelway waren ten hoogste verwonderd, toen ze mijn besluit vernamen.

„Hoe is 't mogelijk om te gaan bakken op een paar muffige kamers in de stad, als je in dienst zou kunnen gaan,” zei Mamie met een hoonenden trek op het gelaat; doch zooals ik hierboven reeds zeide, haar manieren waren soms bepaald onhebbelijk.

„Ik heb geen zin om te verkeerren met een zootje stomelingen, die tegenwoordig dienst nemen,” antwoordde ik vinnig.

„Maar, waarde Cuthbert,” zei nu Trixie, „jij met je fijn intellect zou je spoedig verheffen boven deze leeghoofden. En denk eraan, hoe goed 't zou klinken „Majoor De Tooker” of „Generaal de Tooker,” er zit iets zeer heldhaftigs in.”

Dit veroorzaakte een onnoodig gelach te mijnen koste; ik deed echter of ik de opmerking niet hoorde. Ik vind niets bespotelijks in mijn naam en beschouw dergelijke aardigheden als een volslagen gebrek aan goede manieren.

Natuurlijk was de kolonel eveneens van meening, dat ik geen goede keus gedaan had en hij vond het van mijn vader verkeerd, dat hij zich in deze zaak had laten overreden. Mevrouw Kelway alleen bezag de dingen wat verstandiger.

„Hij zal een beter advocaat zijn dan een soldaat,” verklaarde zij, „en goed geld verdienen.”

Ongelukkigwijze stierf mijn vader spoedig, nadat ik mijn eerste examen had gedaan. Ik had dus de voldoening niet, dat hij getuige was van de vervulling dezer profetie. Mijn moeder had echter alle reden trots op mij te zijn. Ik werkte hard en had spoedig het geluk bij de rechterlijke macht te worden benoemd.

Gedurende dezen tijd zag ik weinig van de Kelways. De kolonel zocht mij een paar maal op en noodigde mij om te lunchen. Op een anderen keer ontmoette ik zijn zoon Alex met eenige van zijn vrienden. Ze kwamen juist met veel lawaai uit een restaurant en noodigden mij uit met hen wat te drinken. Aangezien ik echter van deze buitensporigheden niet houd en zij bovendien al genoeg gedronken hadden, weigerde ik mee te gaan. Onnoodig te zeggen, dat de verstandhouding tusschen mij en Alex sedert dien tijd niet van de beste was.

In spijt van deze bekoelde vriendschap ontving ik kort daarna onverwachts een uitnoodiging om op villa Strathcourt te komen logeeren. Mamie was meerderjarig geworden en dat zoo feestelijk worden gevierd. Ze hadden mij noodig voor een openluchtspel, dat zij wilden opvoeren. De uitnoodiging kwam op een gunstigen tijd, toen de rechtbank vacantie had. Ik nam ze dus aan.

Ik vernam dat zij voornemens waren een groot feest te geven. Wijn ze mij noodig hadden voor de repetitie, kwam ik een week vroeger dan de andere gasten.

„We hebben jou gevraagd, Cuthbert,” legde Trixie me uit, „omdat we weten dat jij gemakkelijk kunt leeren. Mannen doen gewoonlijk zoo hopeloos idioot als ze moeten meespelen. Ze nemen het nooit ernstig op en doen niets dan plagen den geheelen tijd, maar dat zul jij niet doen.”

„Zeker niet,” antwoordde ik met waardigheid. „Ik houd niet van flauwe grappen en wanneer ik iets onderneem, dan volbreng ik het ook.” Ik beschouwde mijzelf als een acteur van ongewone bekwaamheid.

Toen alle gasten waren aangekomen, was het huis geheel vol en mevrouw Kelway vroeg mij daarom mijn kamer te willen deelen met Billy Raynor. Welnu, ik had Raynor al meermalen ontmoet en er dus geen bezwaar tegen. 't Was een goeie jongen, ofschoon een beetje dwaas, zooals u uit het vervolg bemerken zult. Hij wist over niets te praten dan over honden en paarden en aangezien dit onderwerpen zijn die mij niet het minst interesseeren, hadden wij geen punten van overeenkomst. O ja, toch één — wij beminden hetzelfde meisje.

„FREDENSBORG”,
het buitenverblijf van de Koningin-Weduwe van Denemarken.
Dit slot ligt 50 K. M. buiten Kopenhagen.

Hetty Vining was een nicht van de Kelways en kort te voren uit het buitenland teruggekeerd. Ik had nog een vage herinnering haar vroeger gezien te hebben. Ze was toen nog een kleine meid en ik hoorde den kolonel tot mijn vader zeggen: „Dit meisje is een van de gelukskinderen. Ze zal als ze haar jaren heeft vier ton bezitten!”

Verbeeld je nu niet dat het om haar geld was dat ik haar beminde. In 't geheel niet. Ze was een bekoorlijk meisje, een volkomen contrast van haar heidensche nichten, begaafd, mooi en vol gratie en ze speelde schitterend piano. Dit was gelukkig voor mij, want ik was, zonder hoogmoed gezegd, een even uitstekend violist. Met haar als accompagnatrice maakten we werkelijk verdienstelijke muziek. Dit was een goed excuus voor mij om zooveel mogelijk haar gezelschap te houden; en zij scheen deze tête-à-tête's niet onaangenaam te vinden. We konden soms langen tijd samen keuvelen over de verdiensten van verschillende componisten en al dien tijd zat Raynor ons gade te slaan en zijn noodlot te verwenschen, dat hij uit onwetendheid niet in staat was aan ons gesprek deel te nemen. Overigens was zij heel vriendelijk tegen hem.

Er was iederen dag het een of ander feest en het weer werkte bijzonder mee. Er was een bal, een avondfeest met het reeds vermelde openluchtspel, verschillende gezelschapsspelen, een picnic en een tuinfeest. Ik moet dan ook eerlijk bekennen: de Kelways onthaalden ons bij-

zonder royaal. Het tuinfeest was het laatste der feestelijkheden en den dag daarop moest ik zoowel als de andere gasten vertrekken. Ik besloot daarom op den laatsten avond met Hetty Vining tot een verklaring te komen. Ik wist niet of Raynor haar al reeds zijn liefde betuigd had, in allen geval wilde ik het doen bij de eerste gunstige gelegenheid. Zoodra die zich dan ook aanbod, leidde ik haar naar een rustig tuinhuisje en vroeg haar daar mijn vrouw te worden.

Ik was zeker geweest van haar antwoord, maar zij scheen dat niet te wezen, want hoewel half overwonnen door mijn welsprekendheid aarzelde ze en vroeg mij den tijd, er over na te kunnen denken. Ik vond dit goed op voorwaarde dat ze mij mijn vonnis zou meedeelen, voordat ik den volgende dag vertrok. Zij stemde hierin toe. Ik was evenwel overtuigd dat zij „ja” zou zeggen, want zij was zeer lief tegen mij en bood niet den minsten tegenstand toen ik haar kustte. Trouwens ik geloof dat de meisjes er een genoegen in vinden om hun aanbidders zoo lang mogelijk op de pijnbank te laten, daarom gaf ik Hetty haar zin en besprak nog alleen den tijd en de plaats wanneer en waar ik haar den volgende morgen ontmoeten zou. Toen keerde ik naar het gezelschap terug.

Een paar uur later, toen ik in de restauratiezaal eenige ververschingen gebruikte, zag ik Raynor binnenkomen met doodsbleek gelaat. Hij zwelgde een glas brandysoda naar binnen. Ik grinnikte in mijzelf, want ik begreep de reden van zijn vertoornheid. Toen hij mij evenwel zag, herstelde hij zich, kwam naar mij toe en bood mij zijn sigarenkoker aan. Ik weigerde niet, want Raynor heeft altijd fijne sigaren. Vervolgens wandelde ik alleen den tuin in: deze was nu geheel verlaten. Bijna alle gasten waren reeds vertrokken. Ik wilde nu rustig mijn sigaartje rooken en sloeg daartoe een smal boschpad in, toen ik in mijn nabijheid stemmen hoorde. Ik stond stil, de eerste woorden die ik hoorde werden gesproken door Trixie's scherpe, snijdende stem en deden mij den adem inhouden.

„Maar, Hetty, je hebt hem toch zeker niet genomen?”

Als ze met dat „hem” mij bedoelde, was haar intonatie bepaald beleedigend. Ik wachtte angstig af wat de ander zou antwoorden.

„Nee, ik heb hem nog niet genomen, maar zal het waarschijnlijk doen.”

„Mijn hemel, zoo'n kwast als Cuthbert de Tooker, terwijl Billy bereid is aan je voeten neer te knielen.”

„Maar hij is zoo weinig ontwikkeld, Trix; onze smaken komen weinig overeen.”

„Hij is een sportman,” verklaarde Trixie vurig, „en een van de beste.”

„O, ja! dat weet ik,” hernam Hetty, „ik houd ook wel van hem, werkelijk, ik... ik zei hem dit ook, toen hij mij daar straks vroeg, maar...”

„Heeft hij je gevraagd?”

„Ja, ongeveer een half uur geleden. Hij was zeer lief, de arme jongen, en ik heb wel met hem te doen. Hij vroeg mij of hij nog hoop mocht koesteren. Ik zei, dat ik vreesde van niet. „In allen geval zal ik wachten en als ge geen ander bemint dan beproef ik het later nog eens!” zei hij.

„Hm! Dus Cuthbert heeft hem het voetje gelicht. Nou, ik feliciteer je, hij is knap!”

„O ja!” riep Hetty enthousiast uit, „en zoo muzikaal. Ik geloof niet ooit een dilettant zoo goed viool te hebben hooren spelen.”

„Hm,” kwam het weer van Trixie's lippen. „Niet kwaad. Zijn vader, dat was een aardig man.”

„En zijn moeder?” vroeg Hetty.

„Slechtse paar keergezien! Een groot mensch, steeds gehuld in Isabellakleurig brokaat. Een figuur als 'n contrabas.”

Hetty barstte in lachen uit, maar ik gloeide van verontwaardiging. Maar och, het was juist een karaktertrek van de jonge dames Kelway om goedkope grappen ten koste van anderen ten beste te geven.

„In allen geval,” hernam Hetty, „heeft tante mij verteld dat ze hoopte, een van jullie met Cuthbert te zien trouwen. Zij heeft dus een goede opinie van hem.

Trixie trok den neus op. „Hij is anders niet bijzonder gezien bij zijn kennissen, dat kan ik je verzekeren. Alex zegt, dat hij gierig is en verwaand en niet het miste gevoel voor humor bezit.”

Maar nu stoot mijn getrouwe Hetty op. „Jaloerschheid is gewoonlijk de bron van kwaadsprekerij.”

„Och,” zei Trixie onverschillig. „Hij is niet waard dat er over hem getwist wordt. Sedert dat jij je voorgenomen hebt mevrouw de Tooker te worden, behoeven we niet meer over hem te praten. Laten we naar binnen gaan.”